

De beproefde en biddende gemeente

In Handelingen 12 vinden wij twee werkers in de nog jonge gemeente te Jeruzalem, van wie de ene door de Heer op één ogenblik wordt weggenomen en de andere voor een korte tijd terzijde gesteld wordt. Welk een beproeving voor de gemeente in Jeruzalem!

Had God haar er niet voor kunnen bewaren? Zeker had Hij dat kunnen doen. Maar de Heer, in al Zijn wijsheid, doet het niet. Wij kunnen God niet begrijpen. Laten we er toch niet aan beginnen dit te willen. Hij laat het toe dat twee geliefde werkers op één ogenblik uit de gemeente worden weggenomen. Hij laat het toe dat ruwe handen, alleen geleid door boosheid tegen de Naam van de Heer Jezus en daarom ook tegen de discipelen van de Heer, de een doden en de ander in de gevangenis werpen.

Wat zal het voor de gemeente in Jeruzalem geweest zijn, deze gaven en krachten, die God gegeven en die de gemeente zo nodig had, te moeten missen! 'En omstreeks die tijd sloeg koning Herodes de hand aan sommigen van de gemeente om hen te mishandelen; en hij doodde Jakobus, de broeder van Johannes, met het zwaard'. Dat is zo kort gezegd in eerste twee verzen. Maar wat moet dat geweest zijn!

Waarom heeft de Heer dit toch toegelaten? Om meerdere redenen. Hij wilde dat wij God zouden leren kennen, niet alleen wanneer Hij iets geeft, maar ook wanneer Hij iets ontnemt. Hij geeft ons in Zijn goedheid en genade zo veel. Elke dag komt Hij ons tegen met Zijn zegeningen en weldaden. Hoeveel oorzaak heeft Hij ons gegeven om Hem te danken voor hetgeen Hij voor ons geweest is tot nu toe, voor dat wat Hij ons schonk en schenkt, zowel stoffelijk als geestelijk! Het komt alles van boven door de Heer Jezus Christus en we kunnen geen woorden vinden die genoeg zijn om de Vader naar waarde te prijzen.

Maar God wil dat we Hem niet alleen kennen als de Gever van alle goede gaven, maar ook als de God Die het goed en nodig acht ons iets te ontnemen, soms het beste, maar Die dan, wanneer Hij iets van ons neemt, ons hart weet te troosten, te verheffen en te bemoedigen. Het is alsof Hij zegt: 'Ik heb iets uit uw midden moeten wegnemen, iets wat u gediend heeft, maar Ik heb niet anders gekund, Ik heb het moeten doen; maar Ik zal u nu ook laten ondervinden Wie Ik ben'.

Hoe mooi, hoe kostbaar is dat voor het hart van de gelovige! Wij hebben het waarschijnlijk allen wel eens ondervonden in ons leven Wie de Heer is wanneer Hij van ons neemt wat ons lief is, iets bijzonders, soms zo plotseling. Maar hoe wonderbaar komt Hij in die tijden de Zijnen tegemoet! Hoe zegt Hij dan als het ware tot ons: 'Ik moet een wond maken, maar Ik weet u ook zalf te geven, opdat uw oog op Mij gericht zou zijn'. De God Die ons iets onthield of ontnam in Zijn onveranderlijke liefde en genade, de God Die wist dat dit nodig was, komt Zelf tot ons en zegt: 'Ik kom uw hart vertroosten en bemoedigen'. Hij wil onze harten naar boven richten, opdat wij toch niet te veel met de dingen hier beneden bezig zouden zijn, maar op de Heer Jezus zouden zien, op Hem Die alles in allen vervult.

Wanneer Jakobus onthoofd is, gaat Herodes voort en neemt ook Petrus gevangen, want hij zag dat dit de Joden welgevallig was. Welk een toestand voor de gemeente! Het is niet gering te achten. Een werker, met alle kracht bezig in het werk van de Heer, een man als Petrus, met zoveel energie, die zo graag veel voor zijn Heer deed, wordt daar in één ogenblik uit het midden van Gods kinderen weggerukt. Hij moet daar stil zijn in de gevangenis. Hij kan niet meer werken.

Zó doet God. Begrijpen wij het? Nee! Maar onze God heeft het zo vaker gedaan met Zijn arbeiders. Zó doet Hij ook op dit ogenblik, als wij het ondervinden. En zullen wij beter weten dan God wat goed is voor Zijn werk, voor ons? God nam Elia eens weg en zette hem bij de beek Krith. Was er geen werk meer in Israël? Ongetwijfeld wel! De Heer nam de apostel Paulus weg en zette hem in de gevangenis.

Was er niets meer te doen voor Paulus? We weten wel beter! Zo ook hier. Hij laat Petrus gevangen nemen. In de gemeente kon hij nu niet dienen, hoewel er zoveel werk was. Wonderbare God! Wij begrijpen Hem niet.

Wat is het echter mooi als wij verder lezen in Handelingen 12. Daar zien we dat de Heer niet alleen bemoedigen en vertroosten kan als Hij wonden geslagen heeft die niet meer te helen zijn, zoals de wond door het verlies van Jakobus, maar dat Hij ook middelen heeft om de gebeden te verhoren.

Wanneer wij in ons midden werkers hebben met zwakke lichamen, werkers die niet altijd kunnen zoals zij het zo graag zouden wensen, laten wij er dan aan denken dat het God is Die dit doet. Al kunnen we het niet begrijpen, het is de Heer Die arbeiders wegneemt, of hen ook soms voor een tijd afzondert. Dan moeten zij stil zijn en alles aan Hem overgeven, Wiens doel enkel wijsheid is, terwijl we in vertrouwen onze wensen aan Hem bekend kunnen maken. Hoe weet Hij dan te troosten en ook te verhoren.

Wat is het mooi om te zien dat, als Petrus door de Heer afzonderlijk wordt genomen wanneer hij in de gevangenis zit, er door de gemeente een voortdurend gebed tot God voor hem wordt opgezonden (vs. 5)! Daar had Herodes niet op gerekend. En hij had ook geen begrip voor de macht van een aanhoudend gebed, opgezonden door enige gelovigen uit de eenvoudige woning van Maria, de moeder van Johannes.

Laten we eraan denken wat het is, als we onze knieën mogen buigen voor de Heer. God heeft ons in Zijn goedheid en genade een tijd van rust gegeven. Wij kunnen rustig samenkomen, ongehinderd. Er zit niemand van ons om het geloof in de gevangenis. Maar toch hebben ook wij veel redenen om tot God te bidden, om ook voor de werkers van de Heer tot God te roepen. Dat we toch geen gelegenheid voorbij laten gaan, want er zijn zoveel behoeften.

Als wij van deze gelovigen lezen dat zij bleven bidden, wat is dat dan beschamend voor ons. Ze kwamen maar niet samen om een bidstond te hebben, maar zij bleven bidden. Hun hart was geheel vervuld met dat wat in hun midden gebeurd was. Ook nu zijn er zoveel geestelijke noden. Mochten wij ze toch voelen en steeds volhardend in het gebed tot God gaan. Laten we elkaar opwekken om veel te bidden, persoonlijk en gemeenschappelijk onze knieën te buigen, opdat we Hem voortdurend de behoeften van het werk van de Heer bekend maken.

Ik wijs er nog eens op: de harten waren met de moeilijke omstandigheden vervuld. Mochten ook onze harten meer de noden gevoelen om alle behoeften, geestelijk en lichamelijk, de Heer bekend te maken, telkens en telkens weer. De Heer kan ons niet altijd geven of dadelijk geven wat wij vragen, maar hoe heerlijk dat de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, voor ons is weggelegd, als wij al onze begeerten in alles met gebed en smeking, met dankzegging, bij God bekend laten worden (Fil. 4:6-7).

Een kind kan niet echt gelukkig zijn zo lang het niet zijn wens aan zijn vader heeft meegedeeld. Zo is het ook met ons. Er is geen ware rust voor het hart zo lang wij onze hemelse Vader onze noden niet voorleggen. Daarom is het zo belangrijk dat wij lezen: 'Maar door de gemeente werd een voortdurend gebed tot God voor hem gedaan'. Mochten wij het gebed van de gemeente toch meer waarderen! 'Het krachtig gebed van een rechtvaardige vermag veel' (Jak. 5:16). Zouden we denken dat het dan tevergeefs is als velen tot de Heer roepen? Is Hij veranderd na Handelingen 12?

Petrus zit in de gevangenis en Herodes acht hem daar veilig met 16 soldaten. Hij is opgesloten achter een ijzeren poort en met ketenen geboeid. Maar de gemeente bad voor Petrus en de Heer hield Zijn oog op Zijn dienstknecht gericht. Is het dan niet opmerkelijk dat we Petrus hier in deze omstandigheden zo rustig vinden? Hij slaapt. Overgegeven in de handen van een boosaardig iemand

als Herodes, konden gemakkelijk allerlei angstige gedachten zijn hart vullen. Na het paasfeest zal hij worden voorgebracht, en wat zal dan zijn lot zijn? Jakobus was immers niet uitgered, maar gedood! Waarom zou dit niet met hem gebeuren?

In het huis van Maria is ongetwijfeld veel gebeden dat God Petrus genade mocht geven om stil te zijn, want de omstandigheden waren moeilijk voor hem in Handelingen 12. Wanneer echter het oog op de Heer gericht is, kan een dienstknecht van de Heer rustig slapen in de gevangenis. Hoe vaak is die rust het deel geweest van hen die door God gesterkt werden! Mocht de Heer geven dat wij allen te midden van de omstandigheden meer de gezindheid van een Petrus mogen hebben en rustig mogen zijn! God zendt Zijn engel in de donkere gevangenis; deze wekt Petrus, want hij slaapt. De engel zegt tot hem: 'Sta haastig op' (vs. 7). Petrus staat op, maar ook niet méér. Hij trekt zijn schoenen niet aan; hij grijpt niet snel naar zijn mantel; nee, hij doet slechts wat de engel hem zegt. Hij staat op en wacht op de Heer.

Het is zo goed als een gelovige alleen doet wat de Heer zegt, en juist doet zoals Hij zegt! Wij zijn zo licht geneigd om vooruit te lopen of achterop te raken, om voorbarig of traag te zijn in het opvolgen van het Woord van de Heer. Wat is het mooi om Petrus hier te zien handelen! Hij staat haastig op en wacht dan totdat de engel zegt: 'Omgord u en bind uw sandalen aan'. Hij doet ze aan en wacht opnieuw. Dan zegt de engel: 'Werp uw mantel om en volg mij', en hij volgt de engel op zijn woord.

Wat een gehoorzaamheid en strikt luisteren naar de woorden van de Heer! Waar wij aan de ene kant een opwekking vinden tot het gebed, daar vinden wij aan de andere kant een les om het Woord op te volgen. Dat zijn twee dingen die bij elkaar horen, twee dingen die we in Gods Woord zo vaak bij elkaar vinden.

In Lukas 10 treffen we Maria aan bij de voeten van de Heer, terwijl ze luisterde naar Zijn woorden. En dadelijk volgt in Lukas 11 het gebed. Die twee dingen hebben wij nodig voor onze wandel hier beneden. Niets meer en niets minder. Petrus vraagt niet: 'Waar moet ik heen?' Hij volgt, en volgen is wandelen in gehoorzaamheid en afhankelijkheid. Mocht die gezindheid meer bij ons gevonden worden! Wat verdwijnen er dan veel bezwaren! Dan vallen de ketens van de voeten en gaan de deuren vanzelf open. Petrus wordt naar buiten geleid en moet eerst tot zichzelf komen. Waar was hij en waar is hij nu? Is het werkelijkheid of is het een droom? Gods zegeningen zijn soms zó vele, dat we ons moeten afvragen of alles werkelijkheid is.

Als Petrus dan goed weet dat hij vrij is, gaat hij naar het huis van Maria. Dat is een heerlijk getuigenis voor deze vrouw. Petrus wist stellig geen beter adres. Het zal niet voor de eerste keer geweest zijn, dat daar broeders en zusters samen waren tot het gebed. Hij heeft het kunnen denken vóórdat hij insliep: 'De broeders bidden voor mij'. Dit is een grote troost in beproeving. Niet alleen te weten het voorwerp van Gods liefde te zijn, maar ook het voorwerp van het gebed van vele broeders en zusters. Iemand heeft eens gezegd: 'Ik word gedragen door de gebeden van de broeders'. 'Eer zij roepen, zo zal Ik antwoorden', zegt de Heer (Jes. 65:24).

De gelovigen zijn nog aan het bidden en Petrus staat al verlost uit de gevangenis aan de poort! Hij klopt. Het dienstmeisje staat op om de poort te openen. O, dat eenvoudige dienstmeisje! Mochten er meer zo zijn, die niet alleen de deur kunnen opendoen, maar die ook te midden van de broeders en zusters de knieën buigen. Rhodé bidt mee, maar als er geklopt wordt, weet zij dat het haar taak is om open te doen. Zij weet haar plaats in te nemen. Maar het geluk is te groot, zij doet van blijdschap niet open.

Ja, zo kan het zijn. Als God ons de verhooring van onze gebeden geeft, kan het ons zó overweldigen dat we omkeren, weglopen en vergeten open te doen. Als we dan maar niet vergeten de Heer te danken!

Opmerkelijk dat dit dienstmeisje eenvoudiger was dan allen die samen waren en twijfelden, ofschoon zij hen ervan verzekerde dat Petrus voor de voorpoort stond.

Petrus blijft kloppen en er wordt open gedaan. Hij komt binnen en brengt allen tot rust. Hoe heeft God in genade op hem neergezien! Het is waar: Jakobus is onthoofd maar Petrus is vrij. Ze kunnen als het ware niets anders zeggen dan: 'Zo'n God is onze God'. Zó kan God Zich ook nu nog openbaren. Laten we aan Hem vasthouden in alle omstandigheden, opdat ons hart vrede geniet en wij gelukkig verder kunnen gaan.

Waar een engel kwam om Petrus te verlossen, kwam er ook één om Herodes te slaan. Dat is het einde. De rechtvaardige gered, maar de vijand van de Heer geslagen door God Zelf.

'Het Woord Gods nu nam toe en breidde zich uit' (vs. 24). Laat dit Woord ook in onze harten toenemen. Dat het Woord van God een lamp voor onze voet mag zijn en een licht voor ons pad (Ps. 119:105). Laten wij dat Woord liefhebben.